

Andrei Pleșu îl atacă dur, într-un [interviu din Adevărul](#), pe Dan Puric, apropiindu-l chiar de Gigi Becali:

„Problema domnului Puric e că recurge la citate ca la o ornamentică neasimilată. Am cunoscut un om care avea întotdeauna cu el un carnetel în care nota citate. Îi plăcea să le colecționeze. (...)

La cât e de inteligent și de angajat spiritual, aș fi așteptat să-l văd mai smerit, mai aproape de discursul unui mărturisitor decât de acela al unui gânditor amator. Dar mai e ceva: domnul Puric a adoptat o strategie pedagogică riscantă. Când vrei să educi pe cineva, nu începi prin a-l flata. Dacă vrei ca cineva să învețe ceva, nu-i spui mereu că n-are nimic de învățat. Or, domnul Puric încurajează un soi de legendarizare arbitrară a națiunii, din care rezultă că ea frizează desăvârșirea. Atunci la ce bun s-o mai dăscălești? Suntem unici, persecutați de tot mapamondul, singurii creștini adevărați, speranța lumii, gloria speciei! Asta e gândire de tip Becali. Domnul Puric n-ar trebui să facă posibile asemenea analogii”.

Interesant este că întrebarea reporterului e neprovocată. Discuția începe la modul foarte general, despre elite, despre politică, despre tinerii corporatiști și tinerii plecați cu burse în afară, despre stânga, despre CNSAS. Apoi, zdrang: „Cum vedeți discursul lui Dan Puric?”. Nu văd rostul acelei întrebări, de unde a apărut ea. Iar ceea ce urmează e chiar insidios: „Unii se grăbesc să-l acuze că e legionar...”, spune, cu nevinovăție, reporterul, lăsându-l pe Andrei Pleșu să dea lovitura de grație.

Acum aproape două săptămâni, tânărul teolog Mihai Neamțu îl ataca [pe blogul său](#) (într-un articol preluat și de Hotnews) pe Emil Hurezeanu:

„Dintr-un unghi profesional, [Emil Hurezeanu] strălucește prin merit și reputație. Cine ne-ar mai împiedica, atunci, să-l celebrăm pe Emil Hurezeanu drept un «David Frost al României post-decembriste»?

Un ipotetic răspuns, chiar dacă simplist, ar fi: «banii». Într-o versiune avocătească, această formulare de forum necezurat capătă calificări suplimentare: ne referim la condiția recent asumată de Emil Hurezeanu ca director al Trustului Realitatea-Cașavencu. Întâmplător sau nu, produsele fanion ale acestei companii private - Realitatea TV pe sticlă și ziarul Cotidianul pe hârtie - au atins pragul maximei dezorientări deontologice chiar în ultimele șase luni de când Emil Hurezeanu și-a însușit postura de președinte al consiliului director al TRC”.

Nu mă pronunț cu privire la cine are dreptate (deși aș tinde să îmbărtășez argumentația dlui Neamțu cu privire la deriva trustului Realitatea-Cașavencu). Mihai Neamțu, e un fapt știut, este unul dintre discipolii lui Andrei Pleșu. Nu este o insinuare malițioasă aici, este o realitate pe care nici dl Pleșu, nici dl Neamțu nu o vor nega. Nu susțin că ar fi vorba despre un atac sincronizat al celor doi intelectuali împotriva lui Dan Puric și a lui Emil Hurezeanu. Coincidența e, însă, interesantă: polemicile din dreapta sunt, după observațiile mele, mai rare și mai puțin virulente decât cele din stânga.

De regulă, stânga este mai dezbinată și mai predispusă la răfuieli între confrăți. Nu se întâmplă prea des, de partea cealaltă, ca spiritele conservatoare să se angajeze în dueluri letale. Dreapta intelectuală din România ține mai mult la aparențe și reușește să își păstreze, cel puțin la suprafață, ideea de unitate. La finalul acestor polemici credibilitatea unor personaje conservatoare din linia întâi va avea, fără îndoială, de suferit...

Autor: [Catalin Sturza](#)